

הצ"ח הורגת אותי!

1988. הן הוגשו ליועץ המישפטי לממשלה, יוסף חריש, ולפרקליט הצבאי הראשי, תת"ר אלוף אמנון סטרשנוב. פרקליט המישפחה, עורך-הדין דרוויש נאצר, ראה בתצהירים הללו ראייה, לכאורה, שמעוזה יאמין נרצח בכוונה תחילה וברם קר בלא עוול בכפו, רק בגלל היותו ערבי. דרישתו היא דרישת המישפחה: לפתוח בחקירה רצינית וממצה של המיקרה.

התצהירים הגיעו לידיו של היועץ המישפטי כ-8 באוגוסט 1988, ולידי הפרקליט הצבאי הראשי שלושה ימים קודם-לכן. אלה אישרו את קבלתם והפרקליט הצבאי אף הר סיף, כי העביר את התצהירים לידי "גורמי החקירה" ול"בדיקת הפרקליטות הצבאית". במקביל מסר עורך-הדין נאצר על שני העדים החדשים לחוקר חיים שרעבי שמטפל בתיק.

"שיבואו למישטרה בפתח-תיקווה", אמר שרעבי. אבל העדים פחדו. נדיר: "הייתי עד ל-מיקרה רצח. אני פוחד מחייל או מהחברים שלי. אני רוצה שמירה מיסטרית. שיבואו לקחת אותי מהכפר, ושיחזירו אותי אחרי החקירה".

החוקר שרעבי: "שיבואו". עורך-הדין נאצר: "אולי המישטרה תבוא אליהם לכפר". החוקר שרעבי: "שהם יבואו כ-21 באוגוסט 1988".

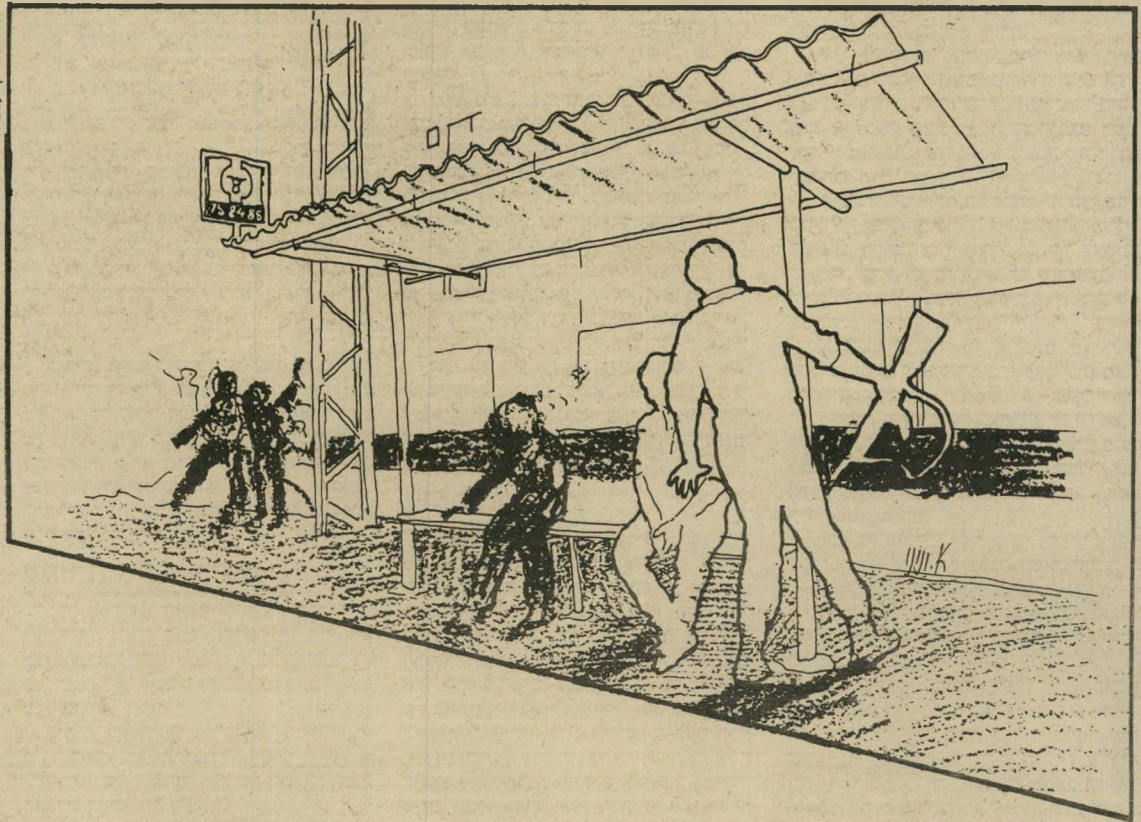
אבל העדים לא באו. הפחד חזק מהזמנת המישטרה. אבא של מעוזה היה מוכן להבטיח את שלומם ולהסיעם במכוניתו. אבל מוחמד אומר שהוא בטראומה ממה שראה בפתח-תיקווה פחד-מוות. מספר על חבר שהתלונן נגד יהודי במישטרה והוכה מכות-רצח עד שהפך למשותק. לך תתווכח עם פחד.

החוקר שרעבי, מצד שני, לא מתעקש. לא באו — לא צריך. מאז ששני העדים לא התייצבו לפקודתו, לא שמעו ממנו מילה. מע"דף להשאיר תיק פתוח. וכך אמר ממלא-מקום מפקד מישטרת מרחב-השרון, יצחק מריאמי, לפני כמה חודשים: "חקירת התקרית בפתח-תיקווה נעשית על הצד הטוב ביותר". האם המישטרה אינה נוהגת לספק הגנה לעדים שמפחדים להעיד?

מריאמי: "לעדים שנחקרים במישטרה לא קורה שום דבר. אין להם מה לפחד". לא נראה שאתם להוטים לחקור את העדים החדשים?

מריאמי: "ביקשנו מעורך-הדין נאצר להעיד ביד אלינו את שמתיהם ואת כתובותיהם של העדים, אלא שער עכשיו הוא לא עשה זאת". אחרי שלושה חודשים הובאו שני העדים למישטרה. לאחר חקירה הובאו לבית-הדיש-

אור: אריק ועטון

כך שחזרה התקרית ברחוב הראשי בפתח-תיקווה: שני עדי-הראייה הערביים עדיין יושבים בכלא

שמעו? האם בירי המישטרה ערות כשבועה שלוו? נראה כי האיש נמלט מהמקום, כמו כל האחרים שהיו באיזור התקרית. גופתו של

ספסל-התחנה כשפניו לכיוון הכביש. החייל בא אליו מאחור ואמר לו: 'קום!' הבחור היפנה ראשו לאחור, והחייל סימן לו בידו למעלה, כמובן, תעמוד! הבחור קם ועמד על רגליו.

נית. הוא היה במרחק 10 מטר ממני, מולי, על המידרכה.

"בתחנה עצמה ישבו שני אנשים. ראיתי את החייל-מתקרב לכיוון גבו של אחד היושבים בתחנה ודוחף אותו בקנה רובה. 'קום!' שמעתי את החייל אומר לאיש. האיש, צעיר, קם ממקומו, תוך שהרים שקית-פלסטיק מהמידרכה והיפנה את פניו אל החייל. 'ואו, חור החייל שני צערים לאחור ופת' אום ירה על הצעיר מרובהו. הייתי כהלם וכי רחתי משם יתר עם חברי נדיר". כך מוחמד חוסני אחמד דוחא בשבועה.

האב, עבד אלירחמן יאמין, אחד משני השוטרים הכפריים, 39 שנים במיקצוע. מות בנו היה מכה קשה עבורו. עם תום ימיה-האבל, ביקש את שני בניו שיקחו אותו לשם. החל חוקר בשטח. כך הגיע למתדלק בתחנת-הדלק שמול תחנת-האוטובוסים ברחוב שיממפר. הלה סיפר לו, שמייד עם הרישום היריות ראה שני צעירים בורחים בריצה מהמקום.

חקירה מאומצת של האב השוטר, הביאה אותו לכפר סוידן שבנפת רמאללה. שם מצא את מוחמד חוסני אחמד דוחא. ושם גם מצא את חברו, נדיר עבד אלקאבו דוחא, צבע. גם הוא הסכים להעיד בשבועה.

סיפורו זהה לזה של מוחמד. "פני היו מועי רות לתחנה המרכזית בפתח-תיקווה, כדי לנסוע משם לרמת-גן, ומשם לשיכון-דין. קול היכוך מתכתי שמעתי, היפנה את תשומת-ליבי לתחנת-האוטובוסים, מרחק שמונה מטר ממני. הפניתי מבטי וראיתי חייל מכוון נישקו מהמוטון לכיוון בחור שישב על

האב אלברט: אדבר רק בתום החקירה

החקירה נגיד כל מה שצריך", מבקש האב, אלברט. שקט שורר בחדר. לא זכור, לא אנוחה. אב לשלושה ילדים (שתי בנות ובן) ונשבע מאובנים. האם ואחות נוספת לא נמצאות בדירה בעת ביקורנו. אין מבקרים. רק אב ושלושה ילדים מאובנים.

"קיבלתי הדרכה מהמישפחה. קיבלתי הנחיות לא לומר שום מילה שהיא לאף אחד, בעיקר לא לעיתונות, עד גמר החקירה. אז אדבר", חוזר ואומר האב לשאלות המזופנות אליו.

צילצול טלפון. "דודו, אני לא יכול לדבר איתך, אל תכעס עלי, אני לא יכול לדבר. לא יכול להגיד לך למה, אתקשר בעוד שעה". כך האב בטלפון אל דודו מיסתורי. התבקשנו לעזוב.

בסלון מרוהט בפסטות, ברחוב צדדי בפתח-תיקווה נידלה מישפחת סעדה את בנם. בשיחה טלפונית פורצת האם בזעקות-שבד ומסרבת לדבר. אל האפרכסת ניגשת בתה, אחותו של יוסי, היא מסבירה בנימוס כי כאבם רב, והם אינם רוצים לאמר דבר לעיתונות. "תכתבו מה שאתם רק רוצים, חזרה האמירה שוב ושוב. הגענו לביתם. האב פתח את הדלת. ביקשנו להיכנס, הזמנו מנימה. על הקיר במרכז הסלון תלויה לה ממוסגרת תעודת-ההוקרה שניתנה ליוסי רק לפני חודשים מעטים. תעודה צבאית מעוטרת, הניתנת בזה ליוסי סעדה (הדסי) על ותנהגותך האמיצה ותושייתך בהתגברך על אויב זדוני... ביקשנו רשות לצלמה ונענו בלאו מוחלט. "עזבו אותנו באמת. לא רוצים להגיד כלום. שתסתיים

ממעוז נותרה על המידרכה עוד זמן רב, בלא טיפול. אביו טוען. כי ניתן היה להציל את חייו, אם היה זוכה ליחס שמקבל יהודי. עבר זמן ארוך ויקר עד שנשמעו במקום סירנות האמבולנס. זמן שהותיר את המישטרה עם גירסתו של יוסי הדסי. העדויות כשבועה שהובאו בכתבה זו נגבו כחוק בתאריכים 28 ביולי 1988 וב-30 ביולי

פלאום החייל ירה בבחור, אשר נפל על הקר. קע. ברחתי. אחרי-כך, הגעתי לתחנה המרכזית מדרך אחרת, ומשם לרמת-גן". כך נדיר עבד אלקאבו דוחא. מחקירתם של שני הצעירים הערבים, עדי המעשה, עליידי השוטר יאמין עולה עוד, כי ראו גבר מבוגר יושב סמוך למעוזה על ספסל תחנת-האוטובוסים. מה הוא ראה? מה הוא